

Karkulák byl jen obyčejný kluk. Tedy až na jeho jméno, které bylo na kluka docela zvláštní. Kvůli tomuhle jménu si všichni mysleli, že jeho oblíbená barva bude červená, ale ne. On nejraději nosil modrou - a červenou přímo nesnášel. Karkulák bydlel se svou maminkou na kraji nevelikého města a kromě maminky měl ještě babičku, která bydlela kousek za lesem.

Když se jednou babička půl druhého týdne neozvala, mamince to začalo být divné. Babička jim přece často volala, tak co se děje? Proto se maminka rozhodla, že syna za ní pošle, ať se aspoň provětrá. Připravila mu svačinu a pití, pro babičku bábovku a víno - a všechno to sbalila Karkulákovi do batohu.

Karkulák šel pouze pár minut a ocitl se před velkým tmavým lesem. Nevěděl proč, ale ten les mu vždycky naháněl hrůzu. Říkalo se, že tam žije podivný vlk. Chlapec se ale překonal a vstoupil do lesa. Opakoval si, že tu žádný vlk být nemůže, protože tu žádní vlci nežijí a pokračoval dál. Občas v lese něco zahoukalo, zašustilo a jednou dokonce zahlédl srnku. Když už nějakou tu chvíli šel, rozhodl se, že se nasvačí. Posadil se na pařez a dal se do jídla. Pak ale uslyšel nějaký šramot v křoví. Položil svačinu a podíval se tam. V křoví ale nic. Vrátil se zpátky a svačina nikde. To ho tak vystrašilo, že popadl batoh a vydal se co nejrychleji za babičkou.

Potom byl dlouho klid. Najednou Karkulák zakopl. Když se zvedl, za ním stál mohutný vlk. Než stihl Karkulák něco udělat, vlk promluvil: „Nemusíš se bát, neublížím ti.“

Kluk mu uvěřil a rozhodl se, že si s ním popovídá. Mluvili o všem možném, o škole, o tom, kde bydlí, a dokonce i o babičce. Babička vlka velmi zajímala. Když už

Karkulák řekl o babičce všechno, co věděl, vlk mu prozradil zkratku. Tak se s vlkem rozloučil a vydal se novým směrem. Cesta byla nepříjemná, žádná pořádná, místy se prodíral ostružiním, jindy málem spadl do bažiny. Kvůli těmto potížím si ani nevšiml, že chodí pořád dokola.

Konečně se vyhrabal z lesa. Byl celý od bláta a oblečení měl roztrhané. Ale když uviděl babiččin dům, své starosti hodil za hlavu a vydal se na průzkum. Dům byl prázdný. Všude byl nepořádek a na zemi se válely zbytky jídla. Pak Karkulák vešel do ložnice. Tam spal chrápající vlk. Když se chlapec podíval pozorněji, zjistil, že na nočním stolku leží klíče od sklepa. Tam musí být babička, řekl si. Tak se připlížil k vlkovi, popadl klíče a co nejrychleji se vydal do sklepa. Ve sklepě ležela babička svázaná. Karkulák ji rozvázal a společně se vydali pryč.

Když míjeli studnu, něco jim zatarasilo cestu. Byl to vlk. Už se na ně napřahoval, ale vtom uslyšeli výstřel. Vlč se zapotácel, a když už si myslel, že to ustojí, zakopl o kámen a spadl do studny. Z lesa vyšel myslivec a babička s Karkulákem mu běželi poděkovat. Pak společně snědli všechno, co chlapec přinesl.

Nakonec se babička rozhodla své hospodářství prodat a přestěhovat se ke své dceři a svému vnukovi. A jak to dopadlo s vlkem? Toho helikoptéra vytáhla ze studny a po ošetření byl poslán do zoo.

A pak všichni žili šťastně až do smrti.